

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (2016).

Τό Σάββατον, 23^{ον} Ὀκτωβρίου/ 5^{ον} Νοεμβρίου 2016, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καθεδρικόν Ναόν, τόν συνδέοντα τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἐσωτερικῶς μετὰ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, χρησιμοποιούμενον κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας διὰ τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τῆς Ἀραβοφώνου Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὀνομάζεται Ἀδελφόθεος, διότι ὡς υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, θεωρεῖται ἀδελφός τοῦ Κυρίου κατὰ τόν νόμον. Τοῦτον κατέστησεν ὁ Κύριος, ἵνα ἢ μετὰ τήν Ἀνάστασιν καί τήν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ πρῶτος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτοῦ ταύτῃ διεδραμάτισε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, προεξῆρξε τῆς Α' Ἀποστολικῆς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων τό ἔτος 49μ.Χ., γράψας τήν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικὴν Ἐπιστολήν αὐτοῦ «ταῖς δώδεκα φυλαῖς τοῦ Ἰσραὴλ ταῖς ἐν τῇ Διασπορᾷ» καί μαρτυρήσας μαρτύριον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὅτε ὠμολόγησεν τό ὄνομα Αὐτοῦ καί οἱ Ἰουδαῖοι κατεκρήμνισαν αὐτόν ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον προεξῆρξεν ἀφ' Ἑσπέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ καί ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁρθρου καί τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, καί Μιχαήλ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς εἰς Ἑλβετίαν (ROCOR), Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ τούτου πρεσβυτέρου π. Χαραλάμπους – Φάραχ Μπαντούρ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀγαπίου, ψάλλοντος δεξιὰ ἑλληνιστί καί ρωσιστί τοῦ δέξιου ψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί καί τοῦ ἀριστεροῦ κ. Ἀλβανοῦ ἀραβιστί ἀριστερά τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ καί μετέχοντος ἐκκλησιάσματος τῆς Ἀραβοφώνου Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος Ρωσίας καί Οὐκρανίας.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο, ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν ἑλληνιστί διὰ τῆς κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ ὡς ἔπεται:

Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος νλήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», (Ἰακ. 1,12) Διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία συνεκάλεσε πάντας ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ Ἀγίου

Ἰακώβου, τῷ παρακειμένῳ ἐγγύς τῷ Παναγίῳ καί Ζωοδόχῳ Τάφῳ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα τόν φωστῆρα αὐτῆς τόν πρῶτον ποιμένα καί διδάσκαλον τῶν Ἱεροσολύμων, Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, ἱεροῖς ὕμνοις ὡς Ἱεράρχην καί θεῖον κήρυκα τόν φερωνύμως Δίκαιον ὀνομασθέντα ἐορτίως μεγαλύνωμεν.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη ὡς γνωστόν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, δηλονότι τῶν Ἱεροσολύμων, διακριθεὶς δέ καί μεταξύ τῶν Ἀποστόλων ἐθεωρεῖτο μετὰ τοῦ Πέτρου καί τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὡς εἷς τῶν στύλων τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Διὰ δέ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφόθεος, ἀλλὰ καί Δίκαιος.

Εἰς τό ὑπέρ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως κήρυγμα αὐτοῦ, τό ὁποῖον συνοψίζεται ἐν τῇ ὄντως θεοπνεύστῳ καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἀναφέρεται μετ' ἰδιαιτέρας ἐμφάσεως εἰς τὴν σημασίαν τῆς ἐν Χριστῷ ὑπομονῆς, λέγων: «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», (Ἰάκ. 1,12). Καί ἀναλυτικώτερα: «Πανευτυχὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού βαστάζει μέ ὑπομονὴν καί καρτερίαν τὴν δοκιμασίαν τῶν θλίψεων. Καί εἶναι πανευτυχὴς, διότι ὅταν διὰ τῆς δοκιμασίας γίνῃ σταθερός καί δοκιμασμένος καί γυμνασμένος, θά λάβῃ τό λαμπρόν καί ἔνδοξον στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τόν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους πού τόν ἀγαποῦν». Κατὰ τόν θεῖον Παῦλον «καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Οὐ μόνον δέ ἀλλὰ καί καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δέ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν», (Ρωμ. 5, 2-5).

Ἡ μεθ' ὑπομονῆς δοκιμασία τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων κατήρτισε καί ἀπέδειξε, τὸσον τόν Ἀδελφόθεον Ἰάκωβον, ὅσον καί τόν σοφόν Παῦλον, σταθεροὺς καί γνησίους φίλους τοῦ Χριστοῦ καί διὰ τοῦτο ἀρεστοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Καθολικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος προτρέπει συντόνως εἰς τὴν μετὰ πίστεως ὑπομονὴν λέγων: «Πᾶσαν χαρὰν ἠγάσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες ὅτι τό δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν. Ἡ δέ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ᾗτε τέλειοι καί ὁλόκληροι, ἐν μηδενί λειπόμενοι», (Ἰακ. 1,2-4).

Ἐξ ἄλλου, τὴν ἀξίαν τῆς ὑπομονῆς κατέδειξε αὐτός οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐντειλάμενος: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ἡμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν», (Λουκ. 21,19). Μὲ τὴν ὑπομονὴν σας κερδίσατε καί σώσατε τὰς ψυχὰς σας ἀπὸ τόν κίνδυνον τῆς ἀπιστίας καί τῆς αἰωνίου ἀπωλείας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ὑπομονὴ παρομοιάζεται μέ τὴν φωτιά, διὰ τῆς ὁποίας δοκιμάζεται καί καθαρίζεται ὁ χρυσός, οἱ δέ ἄνθρωποι γίνονται δεκτοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν διέλθουν τὴν κάμινον τῆς ταπεινώσεώς των, δηλονότι τῆς ὑπομονῆς διὰ τῶν πειρασμῶν, ὡς λέγει καί ἡ Σοφία Σειράχ «Ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσός καί ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως» (Σοφία Σειράχ 2,5). Καί ἀλλαχοῦ «οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν ὑπομονὴν καί τί ποιήσετε, ὅταν ἐπισκέπτηται ὁ Κύριος;» (Ἀλλοίμονον εἰς ὑμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἔχετε χάσει τὴν ὑπομονήν. Τί θά κάμῃτε, ὅταν διὰ δοκιμασιῶν σᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ Κύριος;». Ἀντιθέτως «οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐτοιμάσουσι καρδίαν αὐτῶν καί ἐνώπιον αὐτοῦ ταπεινώσουσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ἐμπεσοῦμεθα εἰς χεῖρας Κυρίου καί οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων. ὡς γάρ ἡ μεγαλυσύνη αὐτοῦ, οὕτως καί τό ἔλεος αὐτοῦ», διότι ὡς μεγάλη εἶναι ἡ μεγαλοπρέπειά Του

οὕτως μέγα εἶναι καί τό ἔλεός Του, λέγει και πάλιν ἡ Σοφία Σειράχ (2,5; 2,14;2,17-18).

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος μακαρίζει τούς ὑπομένοντας, προβάλλοντας ὡς παράδειγμα τούς προφήτας καί δὴ τόν Ἰώβ: «Υπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καί τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου. Ἰδοὺ μακαρίζομεν τούς ὑπομένοντας. Τὴν ὑπομονὴν Ἰώβ ἠκούσατε καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε. Ὅτι πολυέσπλαχνος ἐστίν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων», (Ἰάκ. 5,10-11).

Ἡ σημερινή ἐτήσιος μνήμη τοῦ μαρτυρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ κηρύγματος Αὐτοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐν τῷ τόπῳ τῆς καταγωγῆς καί τῆς ἀποστολικῆς δράσεως, ἀλλά καί τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ μᾶς καλεῖ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κατὰ τόν θεῖον Παῦλον, ἵνα πληρωθῶμεν «τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καί συνέσει πνευματικῇ, περιπατῆσαι ἡμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρέσκειαν ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καί ἀξυανόμενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θεοῦ» (Κολ. 1,9-10).

Εἰς αὐτὴν ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀποστολὴν ἐκλήθη καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ πρώτου Ἱεράρχου αὐτῆς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἀλλά καί διὰ τῆς ἱερᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, τῆς μετὰ τῶν ἐνταῦθα διαβιούντων εὐλαβῶν Χριστιανῶν εὐαγγελιζομένους Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα, «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄Τιμ. 2,4).

Τόν ἐν μήτρᾳ τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας ἀναπλάσαντα τόν κόσμον Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν δοξολογήσωμεν καί μετὰ τοῦ μελωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἴπωμεν: «Ὡς ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θείου Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὥφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, ὅθεν καί στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τό πάλαι τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξιόμενος. Αὐτόν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἔνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν καί δωρηθῆναι τὴν εἰρήνην ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί τῷ κόσμῳ σου ἅπαντι». Ἀμήν.

Μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῆς συνοδείας, τῶν ψαλτῶν ψαλλόντων ἀνῆλθε διὰ τῶν βαθμίδων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τὰ δώματα τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου κ' Ἑλένης, ἔνθεν τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀναμενόντων Ἀρχιερέων, διῆλθον διὰ τῆς Πύλης τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Παΐσιου καί τῆς Γεροντίσης Σεραφείμας, ὑπευθύνων τοῦ ἀρτοποιεῖου τοῦ Πατριαρχείου, τό ἀρτίδιον εὐλογίας.

Εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ θρόνου ἀνεπέμφθη δέησις καί ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός καί ὁ Μακαριώτατος ἐπεκαλέσθη ἐπὶ πάντας τὰς πρεσβείας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<https://youtu.be/Vl5c7L0PB80>

